

Doortocht door de Jordaan

De zon is net op. Bij de tenten is iedereen aan het inpakken. Jozua heeft gezegd dat ze vandaag naar de overkant van de rivier gaan. De priesters tillen de heilige kist van God. Zij lopen voorop. God wijst de weg dwars door de rivier. Die stroomt hard. Je wordt zo meegesleurd.

‘Let op,’ roept Jozua, ‘God helpt.’ Hij wenkt de priesters. Zij stappen in het water. Het water stroomt langs hun voeten. Ze doen nog een paar stappen en staan ze stil. Dan gebeurt er iets wonderlijks. Er stroomt steeds minder water langs de voeten van de priesters. Er komt een pad. Een pad door de rivier. ‘God helpt’, fluisteren de mensen. ‘Kom’, roept Jozua. Iedereen stapt de rivier in, langs de priesters met de heilige kist, stappen ze over het pad naar de overkant. ‘Dit wonder zullen we nooit vergeten’, zeggen de mensen tegen Jozua. ‘Inderdaad,’ knikt Jozua, ‘iedereen, in elke tijd, moet van dit wonder weten.’ Hij wijst twaalf sterke mannen aan. Van iedere familie één. ‘Loop terug over het pad naar het midden van de rivier. Pak daar de grootste steen die je kunt dragen. Breng die hier.’ Twaalf sterke mannen komen terug met twaalf grote stenen. Met al hun kracht tillen ze de stenen. Ze maken er een stapel van. ‘Deze stenen,’ roept Jozua, ‘moeten hier voor altijd blijven liggen. Altijd als je hier langs komt en de stenen ziet, dan weet je weer dat God ons hielp. Wij hadden nooit door het water naar de overkant kunnen lopen, zonder hem. Dan had het water ons meegesleurd. Maar God hielp. Met Gods hulp ben je sterker.’ Dan gaat Jozua ook naar het midden van de rivier. Daar stapelt hij zelf twaalf stenen op elkaar. Aan de overkant zien de mensen hem zwoegen. ‘Zal ik helpen?’ vraagt een man. Jozua schudt zijn hoofd: ‘God heeft een tijd geleden tegen me gezegd, hoe het moet. Jullie stenen daar op het land. Mijn stenen hier in de rivier.’ ‘Maar het water,’ roept iemand, ‘dat stroomt straks over de stenen en dan zijn ze niet meer te zien.’ ‘Inderdaad,’ knikt Jozua, ‘als we de stenen op het land zien, weten we dat hier ook stenen liggen. Stenen in de snelstromende rivier.’ Langzaam loopt Jozua terug. De priesters lopen achter hem aan. Als iedereen aan de overkant is, stroomt het water weer door de rivier. ‘s Avonds zijn de tenten opgezet. Iedereen komt rond het vuur samen. ‘Wat vandaag gebeurde,’ zegt Jozua, ‘gebeurde ook toen Mozes onze families meenam naar de Rietzee. Ook toen maakte God een pad door het water. Dat zijn wonderen. Dat moet je vertellen aan je kinderen en aan iedereen op aarde. Dan weet iedereen hoe God is. Dan kan iedereen God dienen.’

